COLOCATIONS IN SPECIALTY LANGUAGES

Amelia-Georgeta Motoi
Lecturer, PhD.,University of Craiova

Abstract:The importance of phraseology or specialized lexical combinations in Terminology show the meaning of terminologies for other realities than the term and importance of terminological collocations inside of technico-scientific speech.

Keywords: terms, phrases, expressions, colocations, specialty language

Introducere

Diferența dintre un locutor nativ și unul non-nativ se poate constata în alegerile lexicale colocaționale pe care le face, în funcție de combinațiile lexicale originale create prin utilizarea lor în vorbire și calitatea acestei utilizări ca adecvare la discurs.[1] Conform lui Mel'čuk, teoria că omul vorbește prin cuvinte este falsă, căci dacă ar fi adevărată, i-ar fi suficient să cunoască lexicul și gramatica limbii respective pentru a o vorbi și a o înțelege. Cele două sunt necesare, dar nu și suficiente[2] , căci în limbă există combinații non-libere - locuțiuni, expresii și colocații - a căror folosire și înțelegere cer să fie învățate.

1. Locuțiuni, expresii, colocații

Conform lui Rey și Bellefonds, există în limbă combinații libere, precum proverbele, care nu depind de alegerea utilizatorului[3] și combinații care nu sunt libere, căci „ […] un lexic nu se definește doar prin elemente minimale, nici prin cuvinte, simple și complexe, ci și prin suite de cuvinte convenite, fixate, al căror sens nu este deloc previzibil […]. Aceste secvențe sunt numite în general locuțiuni sau expresii."[4] Mel'čuk, pe de altă parte, vorbește despre alegerile lexicale colocaționale pe care le consideră sinonime cu locuțiunea și pe care le numește sintagme colocaționale, definindu-le ca non-libere dacă și numai dacă nu pot fi construite „de manieră regulată și neconstrîngătoare, plecînd de la un conținut informațional dat"[5].

Locuțiunile și expresiile sunt unități frazeologice complexe memorate și recunoscute de o comunitate lingvistică prin gradul lor de fixitate. Locuțiunea este „unitatea funcțională mai lungă decît cuvîntul grafic, aparținînd codului limbii (ce trebuie învățată) ca formă stabilă și supusă regulilor sintactice, în așa fel încît să măsoare funcția de integrant (în sensul lui Benveniste)"[6], deci o modalitate de a spune, de a forma discursul, de a organiza elementele disponibile în limbă pentru a produce o formă funcțională (nu putem spune despre locuțiunile adverbiale sau prepoziționale, de exemplu, că sunt expresii). Această unitate funcțională

[1]MEL'ČUK Igor, *Collocations dans le dictionnaire*, in Thomas SZENDE, dir. *Les écarts culturels dans les dictionnaires bilingues.* (IIIes Journées d'études sur la lexicographie bilingue, Paris, 12-13 octobre 2000), Paris, Honoré Champion, 2003, pp. 19-64.
[2] Idem, p. 21.
[3]REY-DEBOVE, Josette. 1989. (dir.) *Le Robert Méthodique. Dictionnaire méthodique du français actuel*. Paris : Éd. Dictionnaires LE ROBERT, X.
[4]REY, Alain. 1983. « Interventions et discussion générale sur les interventions entre les problèmes de la définition et ceux de la synonymie en terminologie », *Problèmes de la définition et de la synonymie en terminologie*, GIRSTERM, Université Laval, Québéc, V.
[5]MEL'ČUK Igor, *op. cit.*, p. 21.
[6]REY, Alain, CHANTREAU, S. 1993. (dir.) *Dictionnaire des Expressions et Locutions*. Paris : Éd. Dictionnaires LE ROBERT, Col. Les usuels, VI.

BDD-A30493 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:36 UTC)

formată din grupuri de cuvinte a căror sintaxă particulară le dă caracterul de expresie fixă şi corespunzătoare unor cuvinte unice, este numită de Dubois locuţiune.[7] Expresia, manieră de a exprima ceva, presupune recurgerea la o figură, metaforă, metonimie etc., punînd în joc mai mult decît o formă lingvistică şi evocînd semantismul, cu cortegiul său de conţinuturi originale şi efecte de sens.[8] Combinaţiile lingvistice ale expresiilor sunt în mod normal fixe, „fac parte din limbă dintotdeauna, sensurile lor nu sunt compoziţionale şi, ca şi în cazul locuţiunilor, forţa lor culturală îmbogăţeşte nomenclatura dicţionarelor”[9].

Colocaţia nu este o combinaţie liberă de elemente, dar nu total fixă (ca expresia). Ea este „asocierea convenţională a unui cuvînt cu altul, o asociere pe care utilizatorul nu o poate schimba sau nu o poate face să varieze după bunul plac”[10]. Ceea ce este important la o colocaţie, ca entitate lingvistică, este coeziunea dintre unităţile lexicale identificată prin relaţiile stabilite între ele[11]. Conform lui Dubois, care pune accentul pe adjectivul „obişnuită”, „Numim colocaţie asocierea obişnuită dintre un morfem lexical şi altele în sînul unui enunţ, făcînd abstracţie de relaţiile gramaticale existente între aceste morfeme […]. Cuvintele sunt coocurente”[12], ceea ce înseamnă că din punct de vedere morfo-sintactic ele nu sunt fixe, sau gradul lor de fixitate este inferior celui al locuţiunilor sau expresiilor. Semantica intervine şi ea în definirea colocaţiilor, fiecare element care le compune păstrîndu-şi sensul individual, chiar dacă limitat de al celorlalte. „Colocaţiile sunt în general definite ca grupări semi-compoziţionale. Sensul unuia dintre elemente, baza sau cuvîntul-cheie, rămîne neschimbat; în schimb, colocativul dobîndeşte un nou sens în sînul grupării. Colocaţiile îşi găsesc astfel locul între expresiile fixe (care sunt necompoziţionale) şi combinaţiile libere (care sunt complet compoziţionale.”[13] Este vorba, în această situaţie, de combinaţii polare, în care baza selecţionează colocativul, elementul al cărui sens nu este compoziţional.[14] Deci, în colocaţii, unul dintre elemente îşi păstrează sensul obişnuit, în timp ce celălalt este metaforizat.[15]

Frecvenţa utilizării colocaţiilor şi calitatea utilizării lor şi a adecvării la discurs fac diferenţa dintre un locutor nativ şi unul care nu este aşa.[16] Diferenţa dintre colocaţii şi unităţile frazeologice ţine de faptul că asocierea obişnuită ce caracterizează colocaţiile nu este însoţită de opacitate, sensul rămînînd aproximativ suma sensurilor constituenţilor colocaţiei respective, ca sens compoziţional. Fixitatea sintactică, de asemenea, este mai mică în cazul colocaţiilor, ele putînd fi complet discontinue, formînd însăşi ţesătura limbii, şi dînd socoteală de stăpînirea unei limbi prin capacitatea de utilizare spontană. În consecinţă,

[7] Dubois Jean (dir.), *Dictionnaire de Linguistique et des Sciences du Langage*, Paris, Larousse, 1994, p. 289.
[8] Idem, VI-VII.
[9]Raquel Silva, Rute Costa et Fátima Ferreira, *Entre langue générale et langue de spécialité une question de collocations*, in Ela. Études de linguistique appliquée 2004/3 (n° 135), p. 347-359.
[10] ROBERTS, Roda. 1996. « Le traitement des collocations et des expressions idiomatiques dans les dictionnaires bilingues », *Les Dictionnaires Bilingues*, (dir.) Béjoint, H., Thoiron, Ph., Louvain-la-Neuve, AUPELF-UREF, éd. Duculot, p. 189.
[11]COSTA, Rute. 2001. *Pressupostos teóricos e metodológicos para a extracção automática de unidades terminológicas multilexémicas*. Thèse de Doctorat en Terminologie. Universidade Nova de Lisboa, Lisboa, p. 128.
[12]Dubois Jean (dir.), *op. cit.*, p. 91.
[13]L'HOMME, Marie-Claude. 1998. « Combinaisons lexicales spécialisées. Regroupement des mots clés par classes conceptuelles » Daille, B. et G. Williams (éd.*) Journées d'étude de l'ATALA. La collocation*, Rapport de recherche, IRIN, Nantes, p. 516.
[14]BLUMENTHAL, Peter et HAUSMANN, Franz Josef, dir. (2006) : Collocations, corpus, dictionnaires. (*Langue française*. 150.) Paris : Larousse.
[15]GROSSMANN Francis et TUTIN Agnès (ss.dir.), 2003, Les collocations : analyse et traitement, De Werelt: Amsterdam.
[16]Silva, Raquel et al., *op. cit.*

BDD-A30493 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:36 UTC)

colocația se distinge de combinația liberă prin afinitatea sau combinabilitate restrînsă a cuvintelor combinate, prin transparența sa și prin gradul mic de fixitate.[17]

În cadrul combinațiilor verb-nume, distincția între expresia liberă și colocație poate fi precizată prin analiza sensului verbului[18]: „Dacă verbul poate fi urmat de un număr infinit de nume, este vorba atunci de expresii libere. Dacă verbul acceptă un număr ridicat de nume, ca obiecte, dar al căror sens este semantic limitat (de sensul verbului), avem de a face cu combinații care se află între expresiile libere și colocații. În fine, dacă verbul se combină cu foarte puține nume, ceea ce caracterizează mai ales limbajul tehnic, aceste cuvinte formează colocații"[19]. Textele de specialitate au ca specificitate înalta densitate informațională care se reflectă într-o rigiditate discursivă mult mai accentuată decît cea din utilizarea cotidiană a limbii generale.[20] Ca situație de comunicare bine determinată, textele de specialitate trebuie să le permită cititorilor să înțeleagă obiectul tematic al respectivului text, prin luarea în considerare a pertinenței constrîngerilor materiale discursive[21] mai ales în privința colocațiilor în calitate de „combinații semi-fixe, recurente și arbitrare de unități lexicale care au dezvoltat o afinitate sau o relație privilegiată consacrată prin uz, care au o combinabilitate restrînsă și un statut distinct, una fiind semantic autonomă, iar cealaltă nedobîndindu-și sensul decît în sînul combinației, și a căror sumă nu egalează decît parțial sensul individual al fiecăreia"[22].

2. Limbajele de specialitate și colocațiile

Desemnînd o situație de vecinătate (din lat. *cum* + *locare*, a plasa împreună cu), colocația este „asocierea obișnuită a unui cuvînt cu altele în sînul enunțuluii, făcînd abstracție de relațiile gramaticale existente între cuvinte: astfel cuvintele *construcție* și *a* construi, chiar dacă aparțin la două categorii diferite, au aceleași colocații, adică se leagă cu aceleași cuvinte. La fel, pîine este în colocație cu *proaspătă, uscată, albă etc.* Cuvintele sunt coocurente."[23]

În limbajele tehnice, analiza colocațiilor se bazează pe context, adică pe sensul colocațional (sensul unui cuvînt trebuie interpretat în contextul utilizării sale) și combinabilitatea colocațională (cuvintele cu care este în coocurență), înțelegerea fiind asigurată de proprietățile contextuale.[24] Deoarece atunci se descrie utilizarea unui cuvînt se face în același timp și descrierea semantică, cunoașterea combinațiilor lexicale este importantă pentru ameliorarea discursului științific[25]. În cazul traducerii colocațiilor, acestea nu au neapărat în cele două limbi o formă diferită, dar, atunci cînd lipsește corespondența, acest lucru subliniază caracterul arbitrar al combinațiilor limbii[26] și a caracterului impredictibil al colocațiilor. Colocația este impusă de limbă, ca normă, fapt ce poate pune

[17]Hausmann Franz Joseph 1979 : "Un dictionnaire des collocations est-il possible? ". Travaux de linguistique et de littérature 17(1), 187-195.
[18]Benson, Morton 1989: "The Structure of the Collocational Dictionary ". International Journal of Lexicography 2,1, 1-14.
[19]Kovacs, David, *op. cit.*
[20]Grucza, S., 2004. Od lingwistyki tekstu do lingwistyki tekstu specjalistycznego. Warszawa: Zakład Graficzny Uniwersytetu Warszawskiego, p. 45.
[21]Charaudeau, P., Maingueneau, D., 2002. Dictionnaire d'analyse du discours. Paris : Seuil, p. 140-141.
[22]« Valeur sémantique du verbe dans les collocations verbales spécialisées » Louise Larivière TTR : traduction, terminologie, rédaction, vol. 11, n° 1, 1998, p. 177.
[23]Dubois, *Dictionnaire de linguistique et des sciences du langage*, Larousse, 1994. Vezi și Dictionnaire de collocations : *Dictionnaire des combinaisons de mots*, collectif (Dominique Le Fur, Yaël Freund, Edouard Trouillez, Marie Dilger), Dictionnaires Le Robert, 2007.
[24] Firth, John Rupert 1957: "Papers in Linguistics, 1934-1951". Oxford: Oxford University Press.
[25] Le Pesant, Denis, Mathieu-Colas, Michel 1998 : "Introduction aux classes d'objets". Langages 131, 6-33, Paris: Larousse.
[26] Kovacs, David. 2009 : "Sur la definition du phenomene collocatif ". ELTE HÖK publikációk. Budapest. http://btkhok.elte.hu/letoltesek/Publik%E1ci%F3k (Stand 20.10.2012).

BDD-A30493 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:36 UTC)

probleme de traducere pentru reproducerea acesteia de către locutorii străini[27], căci combinațiile sunt arbitrare.[28]

Printre lucrările care tratează colocațiile în limbajele de specialitate, le reținem pe acela ale lui Cohen[29] și Laine[30], cu toate că primul vorbește de coocurență, și nu de colocație, demersul său urmîndu-l pe cel al lui Mel'čuk[31]. Și Pesant și Thibault[32] utilizează tot termenul de coocurență atunci cînd vorbesc despre limba de specialitate: „[...] preferăm să utilizăm, în limba de specialitate, termenul de coocurență și derivatul său, coocurent, celor de colocație și de colocativ și colocator. Așa cum se distinge terminologia de lexicografie, ne-am gîndit să distingem coocurența de colocație"[33], coocurența părîndu-li-se mai adecvată ca termen generic pentru regruparea tuturor tipurilor de combinații lexicale. Există alte studii[34] care preferă termenul frazeologism celui de colocație pentru limbile de specialitate. Pentru Biais frazeologismul este o „combinație de elemente lingvistice proprii unui domeniu de specialitate, din care unul este un termen-nucleu, care sunt legate semantic și sintactic și pentru care există o constrîngere paradigmatică [...] ce face în așa fel încît să fie vehiculat un schimb de idei"[35]. L'Homme[36] și Meynard[37] folosesc expresia combinație lexicală specializată, L'Homme remarcînd problemele pe care le ridică combinațiile lexicale: lipsa uniformității în desemnarea, recenzarea și codificarea lor[38], termenul de colocație rezervîndu-l sintagmelor semi-fixe aparținînd limbii generale.

Noi preferăm termenul de colocație, pe care-l utilizăm atît pentru limba generală, cît și pentru limbile de specialitate, pentru a desemna unitățile polilexicale ce apar adesea împreună în discurs și care manifestă „un statut semiotaxic diferențiat"[39].

Conform viziunii statice asupra termenului colocație, susținută de cei ce lucrează în domeniul lingvisticii de corpus, în special de către Firth, acesta este definit ca fiind „fenomenul de coapariție a unității lexicale unite printr-o valoare semantică și stilistică specială"[40]. Această definiție este consolidată de Halliday[41] (cu rol important în dezvoltarea

[27] Gonzales -Rey, Isabelle 2002 : "La phraséologie du français". Toulouse : Presses Universitaires du Mirail.
[28]Gross, Gaston 2008 : "Les classes d'objets". Lalies 28, 111-165.
[29] COHEN, Betty (1983). Lexique de cooccurrents. Bourse et conjoncture économique. Mémoire présenté à la Faculté des études supérieures en vue de l'obtention du grade de Maître es Arts. Université de Montréal, décembre 1983; COHEN, Betty (1986). Lexique de cooccurrents. Bourse et conjoncture économique. Montréal, Linguatech.
[30] LAINÉ, Claude (1993). Vocabulaire combinatoire de la CFAO mécanique. Ottawa, Secrétariat d'État du Canada / Réseau international de néologie et de terminologie. (Bulletin de terminologie; 219).
[31] MEL'CUK, Igor et al. (1984). Dictionnaire explicatif et combinatoire du français contemporain : recherches lexico-sémantiques I. Montréal, Les Presses de l'Université de Montréal.
[32] PESANT, Ghyslaine et Estelle THIBAULT (1993). « Terminologie et cooccurrence en langue de droit ». Terminologies nouvelles, 10, pp. 23-35.
[33] Idem, p. 25.
[34] PAVEL, Silvia (1993). « La phraséologie en langue de spécialité. Méthodologie de consignation dans les vocabulaires terminologiques ». Terminologies nouvelles, 10, pp. 67-82; BIAIS, Esther (1993). « Le phraséologisme. Une hypothèse de travail ». Terminologies nouvelles, 10, pp. 50-56.
[35] BIAIS, Esther (1993). « Le phraséologisme. Une hypothèse de travail ». Terminologies nouvelles, 10, p. 52
[36]L'HOMME, Marie-Claude (1997). « Méthode d'accès informatisé aux combinaisons lexicales en langue technique ». Meta, 42, 1, pp. 15-23.
[37] MEYNARD, Isabelle (1998). « Combinaisons lexicales en langue de spécialité : problèmes et perspectives ». Traduction et langues de spécialité : approches théoriques et considérations pédagogiques, sous la direction de Zélie Guével et Egan Valentine. Québec, CIRAL. (Publication B; 214). pp. 123-138.
[38] L'HOMME, Marie-Claude (1997). « Méthode d'accès informatisé aux combinaisons lexicales en langue technique ». Meta, 42, 1, p. 15.
[39] Gonzalez-Rey, I. (2015). *La phraséologie du français*. Toulouse: Press Universitaire du Mirail, p. 71.
[40] Firth, J. R. (1957). *Papers in Linguistics 1934-1951*. Oxford: Oxford University Press.
[41]HALLIDAY, M. A. K. 1961. Categories of the Theory of Grammar, Word, 17.3, pp. 241-92; HALLIDAY, M. A. K. 1966. Lexis as a linguistic level, in C. E. Bazell et al., In Memory of JR FIRTH, pp. 148-162; HALLIDAY, M.A.K., HASAN, R. 1976. Cohesion in English, London, Longman.

BDD-A30493 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:36 UTC)

contextualismului), care le acordă colocațiilor un rol central în învățarea lexicului, considerîndu-le combinații între unitățile lexicale ce depășesc limita gramaticii[42], și de Sinclair[43], care elaborează noțiunea colocațiilor fondată pe corpus (cercetările sale vor conduce la gramatica sistemică și funcțională și la lingvistica contextualistă de corpus) și pe frecvența unităților lexicale în cadrul acestuia, colocațiile constituind, pentru acesta din urmă, coocurența dintre două unități într-un context, în interiorul unui mediu specificat: „O colocație semnificativă este o colocație obișnuită între două unități, așa cum se găsesc ele împreună cel mai adesea, de așa manieră încît frecvențele lor respective și lungimea textului în care apar nu le pot prezice.”[44]

Cea de-a doua viziune asupra termenului de colocație este cea semantică, viziune consolidată de Mel'čuk[45], Hausmann și Blumenthal[46]. Dacă Mel'čuk preferă să utilizeze termenul de *frazem*, colocația corespunzînd unui semi-frazem (o colocație este constituită din bază plus un element selecționat de locutor în funcție de bază, sensul global fiind unul compozițional), Hausmann și Blumenthal pun în evidență disimetria semantică a constituenților unei colocații, precizînd că baza este cea care-și păstrează sensul obișnuit, în timp ce colocativul are un sens figurat. Împărțirea colocațiilor în trei ramuri aparține lui Tutin și Grosmmann[47] care disting după cum baza își păstrează sensul obișnuit, în timp ce colocativul are un sens derivat, sensul global nefiind predictibil (nici prin structura sa sintactică, nici plecînd de la sensul originar al constituenților) – este vorba despre colocațiile opace; după cum baza își păstrează sensul obișnuit, în timp ce colocativul este predictibil semantic, cu toate că structura sintactică rămîne dificil de explicat – este vorba despre colocațiile transparente; după cum baza și colocativul manifestă un sens obișnuit, iar sensul global este predictibil și sintaxa respectă regulile gramaticale – este vorba despre colocațiile regulate.

Concluzie

Dacă lingviștii sunt de acord că există combinații non-libere în limbă, nu la fel stau lucrurile atunci cînd trebuie să desemneze și să definească aceste realități lingvistice, din cauza lipsei clarității conceptuale. Pentru a rezolva polemica, am încercat să vedem ce anume face ca aceste combinații non-libere să fie colocații în limbajele de specialitate. La nivel semantic, colocația produce un sens (compozițional sau semi-compozițional) în respectivul limbaj de specialitate, sensul global corespunzînd cumulului sensurilor elementelor ce compun colocația. La nivel morfo-sintactic, colocația se construiește în jurul unui cuvînt-cheie (baza) și a unor cuvinte-satelit (colocativele), ambii termeni putînd fi avea o polaritate dispersată. La nivel lexicografic și terminografic, colocația poate fi întîlnită în mai multe locuri: fie numai sub termenul-bază, fie sub ambii termeni, fie poate constitui o intrare separată, în calitate de bloc sintagmatic.

BIBLIOGRAPHY

[42] Małgorzata Martyńska. (2004). Do English language learners know collocations? In *Investigationes linguisticae*, vol XI, Poznań.

[43] SINCLAIR, J. McH. 1991. Corpus, Concordance, Collocation, Oxford, Oxford University Press; SINCLAIR, J. McH., JONES, S., DALEY, R. 2004. English Collocation Studies: The OSTI Report, Londres - New York, Continuum.

[44] WILLIAMS, G. 2003. Les collocations et l'école contextualiste britannique, in A. Tutin et F. Grossman, Les collocations : analyse et traitement, Amsterdam, de Werelt, p. 37.

[45] Mel'cûk, I. (2003). Collocations: défintion, rôle et utilité. In *Les collocations. Analyse et traitement* (Vol. 1, p. 2331). Amsterdam: De Werelt.

[46] Hausmann, F. J., & Blumenthal, P. (2006). Présentation : collocations, corpus, dictionnaires. *Langue française*, (150), 313.

[47] Tutin, A., & Grossmann, F. (2002). Collocations régulières et irrégulières : esquisse de typologie du phénomène collocatif, Abstract. *Revue française de linguistique appliquée, VII*(1), 725.

BDD-A30493 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:36 UTC)

Benson Morton (1989). "The Structure of the Collocational Dictionary ". International Journal of Lexicography 2,1.
Biais Esther (1993). « Le phraséologisme. Une hypothèse de travail ». Terminologies nouvelles, 10.
Biais, Esther (1993). « Le phraséologisme. Une hypothèse de travail ». Terminologies nouvelles, 10.
BLUMENTHAL Peter, Hausmann Franz Josef, (dir.) (2006). Collocations, corpus, dictionnaires. (*Langue française*. 150.) Paris : Larousse.
Charaudeau P., Maingueneau D. (2002). Dictionnaire d'analyse du discours. Paris : Seuil.
Cohen Betty (1983). Lexique de cooccurrents. Bourse et conjoncture économique. Mémoire présenté à la Faculté des études supérieures en vue de l'obtention du grade de Maître es Arts. Université de Montréal.
Cohen Betty (1986). Lexique de cooccurrents. Bourse et conjoncture économique. Montréal, Linguatech.
Costa Rute (2001). *Pressupostos teóricos e metodológicos para a extracção automática de unidades terminológicas multilexémicas*. Thèse de Doctorat en Terminologie. Universidade Nova de Lisboa, Lisboa.
Dubois Jean (dir.), *Dictionnaire de Linguistique et des Sciences du Langage*, Paris, Larousse, 1994.
Dubois Jean, *Dictionnaire de linguistique et des sciences du langage*, Larousse, 1994.
Firth J. R. (1957). *Papers in Linguistics 1934-1951*. Oxford: Oxford University Press.
Gonzales-Rey Isabelle (2002). "La phraséologie du français". Toulouse : Presses Universitaires du Mirail.
Gonzales-Rey Isabelle (2015). *La phraséologie du français*. Toulouse: Press Universitaire du Mirail.
Gross Gaston (2008). "Les classes d'objets". Lalies 28.
Grossmann Francis, Tutin Agnès (ss.dir.) (2003), Les collocations : analyse et traitement, De Werelt: Amsterdam.
Grucza S. (2004). Od lingwistyki tekstu do lingwistyki tekstu specjalistycznego. Warszawa: Zakład Graficzny Uniwersytetu Warszawskiego.
Halliday M.A.K. (1961). Categories of the Theory of Grammar, Word, 17.3.
Halliday M.A.K. (1966). Lexis as a linguistic level, in C. E. Bazell et al., In Memory of JR FIRTH, pp. 148-162;
Halliday M.A.K., Hasan R. (1976). Cohesion in English, London, Longman.
Hausmann F. J., Blumenthal P. (2006). Présentation : collocations, corpus, dictionnaires. *Langue française*, (150).
Hausmann Franz Joseph (1979). "Un dictionnaire des collocations est-il possible? ". Travaux de linguistique et de littérature 17(1).
Kovacs David (2009). "Sur la definition du phenomene collocatif ". ELTE HÖK publikációk. Budapest. http://btkhok.elte.hu/letoltesek/Publik%E1ci%F3k (Stand 20.10.2012).
L'Homme Marie-Claude (1998). « Combinaisons lexicales spécialisées. Regroupement des mots clés par classes conceptuelles » Daille B., Williams G. (éd.*) Journées d'étude de l'ATALA. La collocation*, Rapport de recherche, IRIN, Nantes.
Lainé Claude (1993). Vocabulaire combinatoire de la CFAO mécanique. Ottawa, Secrétariat d'État du Canada / Réseau international de néologie et de terminologie. (Bulletin de terminologie; 219).
Le Fur Dominique, FREUND Yaël, TROUILLEZ Edouard, DILGER Marie (2007). *Dictionnaire de collocations : Dictionnaire des combinaisons de mots*, Dictionnaires Le Robert.

BDD-A30493 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:36 UTC)

Le Pesany Denis, MATHIEU-COLAS Michel 1998 : “Introduction aux classes d'objets”. Langages 131, Paris: Larousse.
L'Homme Marie-Claude (1997). « Méthode d'accès informatisé aux combinaisons lexicales en langue technique ». Meta, 42, 1.
Małgorzata Martyńska. (2004). Do English language learners know collocations? In *Investigationes linguisticae*, vol XI, Poznań.
Mel’cûk Igor (2003). Collocations: défintion, rôle et utilité. In *Les collocations. Analyse et traitement* (Vol. 1). Amsterdam: De Werelt.
Mel’cûk Igor et al. (1984). *Dictionnaire explicatif et combinatoire du français contemporain : recherches lexico-sémantiques* I. Montréal, Les Presses de l'Université de Montréal.
Mel’cûk Igor, *Collocations dans le dictionnaire*, in Thomas SZENDE, dir. *Les écarts culturels dans les dictionnaires bilingues*. (IIIes Journées d’études sur la lexicographie bilingue, Paris, 12-13 octobre 2000), Paris, Honoré Champion, 2003.
Meynard Isabelle (1998). « Combinaisons lexicales en langue de spécialité : problèmes et perspectives ». Traduction et langues de spécialité : approches théoriques et considérations pédagogiques, sous la direction de Zélie Guével et Egan Valentine. Québec, CIRAL. (Publication B; 214).
Pavel Silvia (1993). « La phraséologie en langue de spécialité. Méthodologie de consignation dans les vocabulaires terminologiques ». Terminologies nouvelles, 10.
Pesant Ghyslaine, Thibault Estelle (1993). « Terminologie et cooccurrence en langue de droit ». Terminologies nouvelles, 10.
Rey Alain (1983). « Interventions et discussion générale sur les interventions entre les problèmes de la définition et ceux de la synonymie en terminologie », *Problèmes de la définition et de la synonymie en terminologie*, GIRSTERM, Université Laval, Québéc, V.
Rey Alain, Chantreau S. (1993) (dir.) *Dictionnaire des Expressions et Locutions*. Paris : Éd. Dictionnaires LE ROBERT, Col. Les usuels, VI.
Rey-Debove Josette (1989) (dir.) *Le Robert Méthodique. Dictionnaire méthodique du français actuel*. Paris : Éd. Dictionnaires LE ROBERT, X.
Roberts Roda (1996). « Le traitement des collocations et des expressions idiomatiques dans les dictionnaires bilingues », *Les Dictionnaires Bilingues*, (dir.) Béjoint, H., Thoiron, Ph., Louvain-la-Neuve, AUPELF-UREF, éd. Duculot.
Silva Raquel, Costa Rute, Ferreira Fátima, *Entre langue générale et langue de spécialité une question de collocations*, in Ela. Études de linguistique appliquée.
Sinclair J. McH. (1991). *Corpus, Concordance, Collocation*, Oxford, Oxford University Press.
Sinclair J. McH., Jones S., Daley R. (2004). *English Collocation Studies: The OSTI Report*, Londres - New York, Continuum.
Tutin A., Grossmann F. (2002). Collocations régulières et irrégulières : esquisse de typologie du phénomène collocatif, Abstract. *Revue française de linguistique appliquée*, *VII*(1).
Williams G. (2003). Les collocations et l’école contextualiste britannique, in A. Tutin et F. Grossman, Les collocations : analyse et traitement, Amsterdam, de Werelt.

BDD-A30493 © 2019 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.142 (2026-11-14 18:42:36 UTC)